

stort som i smaat mærkede man dette triumferende Oprør mod alle Naturens Love.

Eller gik man fra Gaden ind i Husene, søgte man disse Folk ved deres Beskæftigelse, i deres Adspredelser, i deres Glæder og Sorger ... overalt fornam man, hvorledes Nutidens Civilisation, idet den havde løsrevet Menneskene fra Livets evig unge Moderskød, Naturen, havde fordømt dem til en Skinverden og en Skintilværelse, som tilsidst endog forekom dem at være den eneste sande og fornuftige. Den trætte Arbejder, der om Aftenen søgte til Brændevinsboden for ved Glasset at fremkalde et Øjeblik kunstig Livsglæde; de unge Damer, der i Skumringen satte sig til Klaveret for ved Hjælp af Toner at fremtrylle Maaneskinsstemninger, Bølgebrus og Lærketriller inden fire Vægge; alle de Mennesker, der inde i Teatrenes kvælende Varme og forpestede Luft fældede Taarer over nogle betalte Gøglere, der mellem malede Lærreder fremhyklede menneskelige Sorger og Lidenskaber; „Kunstelskeren“, der bedst nød Synet af den oprørte Sø eller den blomstrende Eng, naar han havde den hængende i Glas og Ramme paa sin Væg ... var alle disse ikke ganske som Prinsessen, der foretrak den farvede Fjer for den levende, duftende Rose?